

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1ObdoV/4/2024
Identifikačné číslo spisu:	1000898160
Dátum vydania rozhodnutia:	19.02.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1000898160.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej, JUDr. Eriky Čanádyovej, JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Andrey Sedlačkovej, v konkurznej veci úpadcu ATLAS s.r.o. v „konkurze“ so sídlom Slančíkovej 1, Nitra, IČO: 31 442 595, s ustanoveným správcom konkurznej podstaty Ing. Ladislavom Bódim, Mariánska 6, Nitra, o dovolaní JUDr. T. T., narodeného XX. C. XXXX, bývalého správcu konkurznej podstaty úpadcu, P. X, J., zastúpeného advokátskou kanceláriou AK Kovár a partneri s.r.o., Ružinovská 40, Bratislava, pracovisko Bajkalská 21/A, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Obo/8/2023-622 zo dňa 25. apríla 2024, takto

rozhodol:

I. Dovolacie konanie z a s t a v u j e.

II. Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „súd prvej inštancie“, ako aj „konkurzný súd“) opatrením zo dňa 28. augusta 2022 č. k. 6K/234/2000-606 JUDr. T. T., narodenému XX. marca XXXX, bytom P. č. X, J., uložil povinnosť zaplatiť do konkurznej podstaty úpadcu, k rukám správcu konkurznej podstaty sumu XXX XXX,XX eura do 15-tich dní odo dňa právoplatnosti opatrenia.

2. V odôvodnení opatrenia súd prvej inštancie uviedol, že uznesením č. k. 6K/234/2000-510 zo dňa 29. júna 2011 bola schválená konečná správa v znení jej doplnenia s výnimkou výdavkov správy v hodnote 6 351 394,30 Sk t.j. 210 827,66 eura a odmeny správcu presahujúcej sumu 1 000 000 Sk, t.j. 33 193,92 eura, ktoré neschválené finančné prostriedky boli určené na uspokojenie oddelených veriteľov. Konštatoval, že uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 20. decembra 2011. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že keďže predchádzajúci správca konkurznej podstaty na jeho písomnú žiadosť finančné prostriedky v rozhodnutí súdu neschválenej časti určené na uspokojenie oddelených veriteľov nevydal, podal návrh na vydanie uznesenia, ktorým súd uloží povinnosť predchádzajúcemu správcovi zaplatiť sumu predstavujúcu neschválené výdavky predchádzajúceho správcu. Súd prvej inštancie pri posudzovaní otázky, či konkurzný súd môže rozhodnúť o povinnosti predchádzajúceho správcu vydať

finančné prostriedky, ktoré neboli konečnou správou schválené, vyslovil záver, že za činnosť správcu konkurznej podstaty úpadcu je nutné považovať činnosť všetkých správcov vykonávajúcich funkciu správcu, bez ohľadu na ich počet a to, či boli funkcií zbavení, predchádzajúcemu správcovi jeho zbavením funkcie vznikla povinnosť dať novoustanovenému správcovi, nielen všetky doklady, viažuce sa ku konkurzu, ale i finančné prostriedky v konkurze úpadcu získané, v tomto smeru mu zbavením funkcie nezanikla zodpovednosť za ním vykonávanú správcovskú činnosť, i pôsobenie odvolaného správcu je výkonom funkcie správcu v konkurze, čím je daný dohľad konkurzného súdu nad jeho činnosťou, v rámci dohliadacej činnosti môže konkurzný súd ukladať správcovi, tiež správcovi zbavenému funkcie, pokyny, konkurzný súd rozhoduje opatrením, ak ukladá správcovi povinnosť, z uznesenia o schválení konečnej správy, vzhľadom na text konečnej správy a text jej doplnku, je zrejmá výška neschválených výdavkov podstaty a správcu a z uznesenia o schválení konečnej správy je zrejmé, ako treba naložiť s finančnou čiastkou predstavujúcou neschválené výdavky. Konkurzný súd sa ďalej zaoberal otázkou, či podaním žaloby „z dôvodu opatrnosti“ po právoplatnosti uznesenia o schválení konečnej správy, vznikla konkurznému súdu procesná prekážka brániaca vydaniu pokynu pre správcu. V súvislosti s tým dospel k záveru, že správca hoci zbavený funkcie správcu, nie je účastníkom konania, ale osobou, ktorej zákon zveruje správu nad cudzím majetkom. Ako osoba spravujúca majetok úpadcu, na ktorého bol vyhlásený konkurz, je povinná riadiť sa zákonom a pokynmi konkurzného súdu, teda nemôže s cudzím majetkom nakladať svojvoľne. Poukázal na to, že v predmetnej veci ide stále o prebiehajúce konanie, konkurz bol na úpadcu vyhlásený v roku 2000, správca inicioval žalobu o vydanie (zaplatenie) sumy 238 163,18 eura až v roku 2012, teda mal za to, že na strane konkurzného súdu sa nejedná o litispendenciu ako procesnú prekážku brániacu vydať pokyn. Konkurzný súd dodal, že v predmetnej veci nejde o spor vyvolaný, či súvisiaci s konkurzom, keďže predchádzajúci správca si ponechal finančné prostriedky, ktoré podľa schválenej konečnej správy mal odovzdať správcovi za účelom uspokojenia oddelených veriteľov.

3. Na základe odvolania podaného JUDr. T. T., bytom P. č. X, J. (ďalej aj „odvolateľ“) Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 2Obo/8/2023-622 zo dňa 25. apríla 2024 jeho odvolanie odmietol v súlade s § 386 písm. c) CSP ako odvolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

4. V odôvodnení uznesenia upriamil pozornosť na tú skutočnosť, že súd prvej inštancie v konkurznom konaní vedenom podľa zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej aj „ZKV“) rozhoduje uznesením a opatrením, avšak zákon pripúšťa možnosť podať opravný prostriedok iba proti opatreniu vydanému podľa § 28 v spojení s § 66b ods. 3 ZKV a proti iným opatreniam súdu vydaným v dohliadacej činnosti alebo, ktorým súd dáva súhlas, odvolanie a ani iný opravný prostriedok nie je prípustný. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd uzavrel, že proti odvolaním napadnutému opatreniu, vydanému konkurzným súdom v rámci jeho dohliadacej činnosti, opravný prostriedok nie je prípustný. Napriek uvedenému odvolací súd konštatoval, že konkurzným súd zrozumiteľne a výstižne v odôvodnení napadnutého opatrenia uviedol, aké dôvody ho viedli k tomuto procesnému postupu s tým, že sa vysporiadal aj s prípadnou litispendenciou iného prebiehajúceho sporu, ako aj so skutočnosťou, že opatrenie môže vydať aj voči predchádzajúcemu, t.č. už odvolanému správcovi konkurznej podstaty. Odvolací súd súčasne poukázal aj na zjednocujúce stanovisko č. 51/2017 trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. septembra 2017 sp. zn. Tpj 28/2017, v ktorom najvyšší súd judikoval, že právne povinnosti a zodpovednosť za dobu výkonu funkcie predošlého správcu konkurznej podstaty, zbavením jeho funkcie správcu konkurznej podstaty nezanikli.

5. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie JUDr. T. T., navrhujúc ho zrušiť a súčasne zrušiť aj opatrenie súdu prvej inštancie a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

6. Prípustnosť aj dôvodnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, ako aj § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Namietal, že odvolací súd síce konštatoval, že odvolanie odmieta, pretože je podľa § 66b ods. 3 ZKV neprípustné, ale neriešil otázku, či prvoinstančný súd bol vôbec oprávnený takéto opatrenie ako druh rozhodnutia vydať, a či správne takéto rozhodnutie vydal, a či svoje rozhodnutie správne právne kvalifikoval. Odvolací súd podľa jeho názoru nijako nezdôvodnil, prečo by nemohol v konaní

postupovať podľa ustanovenia § 66b ods. 1 ZKV a uložil povinnosť pri dohliadacej činnosti bývalému správcovi po 13-tich rokoch od zbavenia jeho funkcie, čím došlo k porušeniu princípu právnej istoty. Namietal, že opatrením nemožno prejudikovať výsledok konania v samostatnom sporovom konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 1Cbi/3/2013, bolo povinnosťou konkurzného súdu počkať na výsledok uvedeného konania. V súvislosti s dovolacím dôvodom uvedeným v § 420 písm. f) CSP uviedol, že odvolací súd nemal odvolanie formálne odmietnuť. Zdôraznil, že prípady jednoinštančných konaní by mali byť skôr výnimočné, nemali by sa týkať zásadných meritórnych rozhodnutí, akým je napadnuté opatrenie, ukládajúce povinnosť na vysoké plnenie po 13-tich rokoch bez dokazovania a mali by sa týkať len procesných rozhodnutí.

7. K dovolaniu sa vyjadril súčasný správca úpadcu Ing. Ladislav Bódi, považujúc uznesenie odvolacieho súdu za správne. Uviedol, že pri výkone dohliadacej činnosti súd formou opatrenia uložil dovolateľovi splniť povinnosť vyplývajúcu z právoplatného uznesenia o konečnej správe. Vyslovil názor, že v predmetnej veci nie sú splnené podmienky pre dovolací prieskum, nakoľko dovolaním napadnutým uznesením sa konanie nekončí a nie je ani rozhodnutím vo veci samej.

8. Písomným podaním zo dňa 3. februára 2025 zobral dovolateľ dovolanie v celom rozsahu späť, navrhujúc dovolacie konanie zastaviť a o náhrade trov dovolacieho konania rozhodnúť tak, že žiadna zo strán nemá nárok na ich náhradu. V podaní dovolateľ uviedol, že dňa 4. novembra 2022 podal ústavnú sťažnosť proti opatreniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. augusta 2022 č. k. 6K/234/2000-606. Ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 532/2004-32 zo dňa 10. decembra 2024 rozhodol, že opatrením Krajského súdu v Bratislave č. k. 6K/234/2000-606 zo dňa 22. augusta 2022 bolo porušené základné právo sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a ochrane ľudských práv a základných slobôd, opatrenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 6K/234/2000-606 zo dňa 22. augusta 2022 zrušil a rozhodol, že vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovuje. Nakoľko Ústavný súd Slovenskej republiky opatrenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 6K/234/2000-606 zo dňa 22. augusta 2022 zrušil a vec nevrátil na ďalšie konanie, podané dovolanie sa stalo bezpredmetným. Dodal, že vzhľadom na uvedené zastavenie konania nezapríčil JUDr. T. T., preto niet dôvodu priznať náhradu jeho trov žalovanému.

9. Podľa § 446 CSP, ak dovolateľ vezme dovolanie späť, dovolací súd dovolacie konanie zastaví.

10. Nakoľko dovolateľ zobral dovolanie späť, dovolací súd v súlade s ustanovením § 446 CSP dovolacie konanie zastavil. S prihliadnutím na dôvod späťvzatia dovolací súd rozhodol o náhrade trov dovolacieho konania podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 256 ods. 1 CSP a contrario tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

11. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0 (§ 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov)

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.